

GLAS SVETEGA ROKA

Pribežališče grešnikov

Kaj je greh? Greh je nekaj slabega, ki ga napravimo v mislih, besedah in dejanjih. Greh je posledica napake v sistemu. Zato so lahko naše pomanjkljivosti ali pa tudi presežki vir kreposti ali pa vir greha. Kajti napaka se napravi takrat, ko je nečesa premalo ali pa preveč. Ljudje z debelo denarnico, ali pa z občutkom večvrednosti praviloma napravijo več napak, več greha, ker si domišljajo, da si lahko privoščijo, kakor tisti, ki imajo naštetega manj.

Kakorkoli že, ko se izgubi občutek za greh, se izgubi tudi smisel vere in smisel Cerkve. Ne pozabimo, okoli Jezusa so se zbirali grešniki in prvi svetniki so iz vrst najhujših grešnikov: cestnarjev, prešuštnikov, morilcev, tatov, lažnivcev itd. Ki pa so se zaradi Jezusa začeli zavedati svojih napak in svojih pomanjkljivosti, svojega greha, ter se zaradi Jezusove milosti spreobrnili.

Danes se včasih zdi, da je Cerkev kot nekakšen eliten klub, rezerviran samo za popolne, ter da mora biti vse poštirkano, popolno, **enako**, brez napak. Ampak Cerkev je kot Marija, pribežališče grešnikov. V srednjem veku je vsaka cerkev veljala za azil. Če se je obsojenec na poti na morišče, zatekel v cerkev, mu posvetna oblast ni mogla ničesar. Ker v Cerkvi, v veri veljajo drugačna merila.

Bolj kot živimo v brezgrešnem svetu, ki ne prenaša pomanjkljivosti in hib, bolj smo lahko hvaležni za Cerkev – pribežališče grešnikov, ki nas sprejema z vsemi napakami in vseh grehom. Saj so to vstopne točke, da postanemo svetniki: z molitvijo, zatajevanjem, dobrimi deli – dobra vaga v nebesa pomaga. Cerkev v svojem bistvu ne teži k popolnosti in enakosti, temveč k življenju po Kristusu, s Kristusom in v Kristusu.

Oznaniha župnije Dolenja vas, letnik 34, št. 8. 1. avgust 2024

SOSEDOV GREH MI POMAGA V NEBESA

Klasična podoba svetega Roka je podoba možakarja, ki čepi v neki koči, okužen z kužno boleznijo in mu kužek prinaša kruh. Če sledimo etimologiji greha, prej ko slej pridemo do Svetopisemske Sirahove knjige, ki pravi: »Kdor greši zoper svojega Stvarnika, pade zdravniku v roke« (Sir 38,15). Zagotovo vsak greh ne vodi v bolezen, toda mar ni greh bolezen duše sam na sebi? Kužne bolezni so velikokrat Božji ukrep zoper greh. Sveti Rok je pristal v samotni koči sredi gozda, okužen z kužno boleznijo, zaradi greha. Ne svojega, temveč tujega. Okužil se je, ko je stregel kužnim. Ko je stregel grešnikom. In ker ga kasneje nihče ni hotel v njegovi bolezni sprejeti (zopet greh) je pristal sam in kužek mu je prinašal kruh.

Drugi ljudje so grešili, sveti Rok pa je pokasiral vse posledice njihovega greha. Če bi bil Rok, kot vsi ostali ljudje, bi se jezil, godrnjal, obsojal, preklinjal itd. – bi grešil. Toda Rok tega ne počne, zato je svetnik. Tuj greh, zaradi katerega je sam zbolel in bil izločen iz skupnosti, mu je dal čudovito priložnost, da je sam postal svetnik. In ni edini: sveta Rita, sveta Marjeta Antiohijska, sveti Vid, sveti Primož in Felicijan, sv. pater Pij, sv. Janez Pavel II., sveta Favstina Kowalska, in tudi konec koncev Božja služabnica Magdalena Gornik. Vsi in še več jih je, ki so trpeli zaradi tujega – sosedovega greha – ter so bodisi postali svetniki – bodisi so na poti svetništva.

Svetnik se ne pritožuje, ne godrnja, ne obsoja, se ne maščuje, ko trpi zaradi tujega greha. Konec koncev Jezus Kristus, ki je bil brezmadežno spočet in brez greha, je trpel na križu in je prelil svojo kri, zaradi tujega greha, ki ga ni storil!

Nek župnik je v svoji oporoki zapisal: »Svojim faranom sem hvaležen, ker so mi dali ogromno priložnosti za trpljenje, ter s tem za molitev, , za daritev, za žrtvovanje, zatajevanje, mrtvičenje, poglobitev odnosa z Jezusom, za spreobrnjenje.« Za svetega Roka so bili možnost za poglobitev vere, odnosa z Jezusom, okuženi katerim je stregel in tisti, ki so ga v bolezni zavrgli, za nas pa so lahko grehi naših sosedov, naših bližnjih, s katerimi živimo in delamo, ki nas spravljajo na visoke obrate in ob živce, možnost, priložnost za poglobitev naše vere, našega odnosa z Jezusom Kristusom.

Kajti kakor pravi Jezus apostolu Pavlu, pravi tudi nam: »Dovolj ti je moja milost. Moč se dopolnjuje v slabotnosti.« (2 Kor 12,9). Svojo moč pridobivamo z molitvijo, dobrimi deli, darovanje tudi v slabotnosti, pomanjkljivostih, hibah drugih, naših bližnjih s katerimi živim in delamo. Moči ne pridobivamo samo v lastni slabotnosti. Morda je bil trn, ki je bil sv. Pavlu dan v peto, kakšen pravičnež iz njegove srede.

Sveti Rok nam torej ni dan samo zato, da ga častimo in se mu priporočamo. Dan nam je tudi zato, da ga posnemamo. V njegovem nedelovanju – ko se ni pritoževal, godrnjal, obsojal, se maščeval. To njegovo nedelovanje, čepenje v koči je bilo Rokovo najučinkovitejše delovanje: graditev vere v Jezusa Kristusa našega Gospoda in Odrešenika.

V petek 16. avgusta obhajamo župnijski praznik – župnijskega zavetnika svetega Roka. Ob tej priložnosti bo, kakor vsako leto celo dnevno češčenje Najsvetejšega zakramenta, ki se bo pričelo ob 8-ih zjutraj s sveto mašo, ter končalo zvečer ob 18-ih z litanijami in sveto mašo.

Da Jezus vsaj na ta dan, ne bo nikdar sam ga boste obiskovali po naslednjem redu:

- 8.00 **sveta maša**
- 9.00 češčenje – Dolenja vas
- 10.00 **sveta maša**
- 10.45 skupna molitev molitvene ure
- 13.00 Rakitnica in Grčarice
- 14.00 Lipovec
- 15.00 Prigorica
- 16.00 molitvena skupina Prenove v Duhu
- 17.00 Dolenja vas
- 18.00 **litanije in sveta maša**

Češčenje Jezus Kristus mora biti pomemben vir iz katerega črpamo smisel in moč za življenje, in obenem višek h kateremu strmimo. S češčenjem sena najboljši način gradi osebno globok odnos z Jezusom. In tak odnos bo boste v prihodnosti še kako potrebovali.

MAŠNI NAMENI – avgust 2024

Sveta evharistija je obličje Božje ljubezni, ki k nam prihaja preko obreda svete maše, zato velja nekaj priporočil:

Sveta maša ni pravica ne dolžnost, je življenje Jezusa Kristusa in kot vsako življenje se lahko začne in konča prej ali kasneje, zato bodite vsaj 10 minut pred uro začetka v cerkvi. Zato boste šli prej iz službe, od doma, vzeli dopust, vztrajali v mrazu in vročini – naj neverniki vidijo, vašo vero. Tudi tako se oznanja evangelij!

Če hodite redno k obhajilu, morate tudi redno hoditi k spovedi. Prejemanje obhajila brez posvečujoče milosti svete spovedi je nespodobno.

Obhajilo morate prejeti tako, da duhovnik vidi, da ste obhajilo prejeli. Pri obhajilu naj se vam ne mudi. To je intimni dogodek med vami in Bogom. Duhovnik ni samo delivec, temveč je tudi varuh svetih skrivnosti, zato v primeru, da ne

izkažete dovolj spoštljivosti do svete hostije, le to vzame nazaj!

Tisti, ki se obhajate na usta, »morate usta odpreti tako, da duhovnik položi hostijo na jezik. Ne smete jo prijeti z zobmi, če tako naredite je bolje, da sploh ne hodite k obhajilu« (prim. Joseph Ratzinger – Benedikt XIV.) Pri obhajilu naj se vam ne mudi. To je intimni dogodek med vami in Bogom.

Mašnih namenov med mašo se ne imenuje posebej, razen pri pogrebni maši – zadušnici. Tisti, ki je dal za mašo ve za kaj (koga), je daroval in Bog ve, za koga (za kaj) se Sveta maša daruje. Kdor bo zavestno pri Sveti maši bo v srcu začutil, da je bila Sveta maša opravljena po danem namenu.

Sveta maša se lahko začne:

- zjutraj med 7⁵⁵ in 8⁰⁵
- zvečer med 18⁵⁵ in 19⁰⁵

Urnik svetih maš se lahko spremeni. Spremljajte nedeljska oznanila!

Mašni nameni se pobirajo prvi petek v mesecu v času uradnih ur, razen če bo kdaj v nedeljo drugače oznanjeno.

**Župnijska cerkev je za osebno molitev odprta
vsak dan od 9-ih do 18-ih**

Zakrament svete spovedi lahko opravite (razen če pride kaj vmes):

- pol ure pred večerno sveto mašo
- po dogovoru

Ob zadnji (smrtni) uri, oz. ko opazite, da se življenje zaključuje, poskrbite, da boste prejeli poslednje zakramente! Zvoniti po toči je prepozno! Tudi stroj ne more biti na voljo 24 ur na dan, 365 dni na leto, kaj šele človek, zato se lahko včasih zgodi, da nisem na razpolago. V tem primeru, prosim, da se za poslednje zakramente obrnete na sosednje župnije.

SEZNAM MAŠNIH NAMENOV JE ZGOLJ V TISKANI OBLIKI!

ČIŠČENJE ŽUPNIJSKE CERKVE

Druga sobota v mesecu je: 03.8.2024, prestavljeno zaradi poroke

Četrta sobota v mesecu je: 24.8.2024.

Podroben razpored je objavljen na oglasni deski v župnijski cerkvi.

MOLITVENA URA PRED NAJSVETEJŠIM

V mesecu juniju bo ob četrtnih ob 18-ih molitvena ura pred Najsvetejšim zakramentom. Vabljeni!

BRALCI BERIL

- Preko e-maila lahko predhodno prejmete berilo, da se doma pripravite, v tem primeru pošljite e-mail na: ales.pecavar@rkc.si
- V primeru, da je bralec odsoten in tisti dan, ko je razporejen ne more brati naj poskrbi za zamenjavo.

SEZNAM BRALCEV BERIL JE ZGOLJ V TISKANI OBLIKI!

JUBILEJNO LETO 2025 – ROMARJI UPANJA

Jubilej je vedno predstavljal dogodek velikega duhovnega, cerkvenega in družbenega pomena v življenju Cerkev. Odkar je Bonifacij VIII. leta 1300 uvedel prvo sveto leto - s ponavljanjem na sto let, kar je po svetopisemskem vzoru postalo petdeset in nato vsakih petindvajset let -, je sveto verno Božje ljudstvo to praznovanje doživljalo kot poseben dar milosti, za katerega je značilno odpuščanje grehov in zlasti odpustki, ki so polni izraz Božjega usmiljenja. Verniki, pogosto na koncu dolgega romanja, črpajo iz duhovnega zaklada Cerkev, ko gredo skozi sveta vrata in častijo relikvije apostolov Petra in Pavla, ki jih hranijo v rimskih bazilikah. Na milijone in milijone romarjev je skozi stoletja potovalo na te svete kraje in živo pričalo o svoji veri.

Z velikim jubilejem leta 2000 je Cerkev vstopila v tretje tisočletje svoje zgodovine. Sveti Janez Pavel II. ga je pričakoval in želel v upanju, da bodo vsi kristjani, potem ko bodo premagali zgodovinske delitve, lahko skupaj praznovali dva tisoč let rojstva Jezusa Kristusa, Odrešenika človeštva. Zdaj se približuje mejnik prvih petindvajsetih let 21. stoletja in poklicani smo v pripravo, ki bo krščanskemu ljudstvu omogočila doživeti sveto leto v vsem njegovem pastoralnem pomenu. Pomemben mejnik v tem smislu je bil izredni jubilej usmiljenja, ki nam je omogočil, da smo ponovno odkrili vso moč in nežnost Očetove usmiljene ljubezni ter bili tudi sami njene priče.

V skladu z običajem bo bula o razglasitvi jubileja, ki bo izdana v doglednem času, vsebovala potrebne navedbe za praznovanje jubilejnega leta 2025. V tem času priprav me že veseli misel, da lahko leto pred tem, 2024, posvetimo veliki »simfoniji« molitve. Predvsem temu, da si povrnemo željo biti v Gospodovi navzočnosti, mu prisluhniti in se mu pokloniti. Poleg tega pa moliti in se Bogu zahvaliti za mnoge darove njegove ljubezni do nas in da bi hvalili njegovo delo v stvarstvu, ki vse zavezuje k spoštovanju ter h konkretnemu in odgovornemu delovanju za njegovo zaščito. Molitev kot glas »enega srca in ene duše« (prim. Apd 4,32), ki se kaže v solidarnosti in delitvi vsakdanjega kruha. Molitev, ki vsakemu moškemu in ženski na tem svetu omogoča, da se obrne k edinemu Bogu in mu izrazi, kar je skrito v skrivnosti srca. Molitev kot pot k svetosti, ki človeka vodi v kontemplacijo

tudi sredi delovanja. Skratka, intenzivno leto molitve, v katerem se srca odprejo za sprejem obilja milosti, tako da »Oče naš«, molitev, ki nas jo je naučil Jezus, postane življenjski program vsakega njegovega učenca.

Decembra 2024 naj bi škofje po vsem svetu obhajali slovesno mašo ob odprtju jubilejnega leta, škofije pa naj bi uredile posebne romarske poti. Verniki lahko v škofijah v skladu z določenimi predpisi prejmejo tudi odpustke. V krajevnih Cerkvah se bo sveto **leto** sklenilo 28. decembra 2025.

ŽIVETI!

Osnovna človekova naloga, ki jo mora človek v svojem življenju početi je – živeti! Zadeva pa včasih ni tako enostavna kot bi morala biti. Živimo namreč v času propagande, v času medijev, ki nas nenehno opozarjajo na to, kaj vse nimamo, kaj vse nam manjka in kaj vse bi morali imeti, če hočemo srečno živeti.

Pa srečno življenje niti ni tako odvisno od tega, kaj imaš ali pa česa nimaš. Temveč od tega, kaj si. Kolikokrat se lahko zalotimo, ko si rečemo: še to bom imel, pa bom srečen. Srečen bom ko bom v penzionu, srečen bom, ko bom šel na dopust, srečen bom, ko bom dokončal fakulteto, ter prejel diplomo oziroma doktorat. Pa človek še kar ni srečen, še kar nekaj hoče in hoče in nerga in drgeta, če česa nima. Res, človek je včasih kakor sod brez dna, kakor da ima v sebi nekakšno duhovno trakuljo, ki nenehno zahteva, da žremo in žremo in se nikdar ne nasitimo.

Zato je tukaj Jezus Kristus, da nam pomaga pri najbistvenejši nalogi našega življenja – živeti! Pa se bo zopet nekdo našel, da je bilo včasih bolje in lažje verovati, kakor danes. Pa ni. Človek se ne spreminja tako na hitro, kakor si mislimo. Evolucija je potrebovala milijone let, da smo s štirih tačk prišli na dve tački, pa še danes znanstveniki pravijo, da je hoja po dveh nogah evolucijski kiks, da to ni naravno in da se človek še ni čisto razvil in prilagodil temu, da bi hodil po dveh nogah. Mi pa kar pričakujemo, da se bo človek v nekaj desetletjih navadil na ta moderni način in tempo življenja. Ni se navadil. In se še dolgo časa ne bo. Znanstveniki po svetu že dolgo časa opozarjajo, kako so bolezní današnjega časa: rak in diabetes in revmatična obolenja bolj posledica stresa, živčnosti, nervoznosti in te »duhovne trakulje«. To so tisti »ta pravi« vzroki, da se nekaj v človeku pokvari in usodno umre. Človekovo telo tudi naj ne bi bilo še dovolj razvito, za takšno dolgo življenje.

In vendarle v Svetem pismu beremo, kako so očaki živeli po 120 do 200 let. In ti očaki so z Gospodom Bogom občevali tako, kot mi občujemo danes med seboj, z Bogom so se pogovarjali, kregali in smejali, kakor to počnemo danes mi med seboj. Toda bolj kot se je človek razvijal, bolj kot je postajal kompleksen, bolj je postajal zakompleksan in manj dovzeten na Božjo govornico, ki je govornica šepetanja in ne vpitja, strele in groma, kakor beremo pri preroku Eliju: »Gospod je bil v rahlem šepetu vetra« (1 Kr 19, 12-13).

Kako lahko torej zopet zaslišimo glas ljubega Boga, kako lahko zopet slišimo glas Njegovega ljubečega šepeta, ki nas bo povzdignili in dal moči, da bomo lahko izpolnili najosnovnejšo nalogo našega življenja – živeti.

Problem našega časa propagande in medijev je, da nas nenehno o nečem informirajo, to je, da nam nenehno govorijo kaj vse nam manjka, česa vsega ni in kaj in kako bi moralo biti. Rešitev tega problema je v osredotočenosti. Osredotočenost, nas pripelje do zavedanja Božje prisotnosti, Božje previdnosti, ki vse ureja in vodi. Ker se nismo sposobni v vsakdanjem življenju osredotočiti, se pač ne moremo zavedati niti sebe, niti drugih, kaj šele Boga.

Pomivanje posode – je čisto osnovna naloga vsakega gospodinjstva in tudi kakšnega zakrknjenega samca. Tudi ta mora prej ali slej pomiti posodo, razen če bu zaradi plesni že ni zbežala iz korita. Torej, ko pomivaš posodo, se skušaj osredotočiti na vsak predmet pomivanja posebej. Vsak krožnik naj ti bo, kakor da ga prvič v življenju držiš v rokah in ga nikdar več ne boš. Naj ti bo kakor najbolj sveta, krhka, posebna posoda. Nežno ga umivaj in obriši. Ko končaš z enim kosom, greš na drugega. S to preprosto vajo osredotočenosti se boš sprostil. Lažje boš zadihal, ter se začel zavedati, kako neizmerno bogato je tvoje življenje.

K maši pojdi peš – to ne bo dobro samo za tvojo duhovnost, tudi za tvoje zdravje. Srce, pluća, želodec in sladkorna ti bosta zelo hvaležna. Ko se namreč pripelješ, se pripelješ zadnjih pet minut. Pridrviš v cerkev imaš polno opravkov s ključi in prižiganjem svečk in podobnega. In kako se boš pripravil na srečanje z Gospodom. In komaj prideš notri se pa maše že začne. Ni problem, da se sveta maša prej začne, problem je v tebi ker zamujaš. Na veselico ali kako drugo srečanje bomo prišli prej. Ko pa greš peš k sveti maši, obvezno greš prej. Razen iz Grčaric, iz katerega koli drugega kraja, več kot 20 minut nimaš kaj hoditi. Pa lahko hodiš tudi pol ure. Ko boš hodil se boš počasi umiril. Prisiljen boš razmišljati kam greš in čemu greš. S kom se boš pri maši srečal, kaj boš Gospodu daroval, za katere probleme, ga boš prosil.

Kdaj si zadnje slišal ptičje petje, kdaj si zadnje videl kako mravljičo ob cesti, kdaj si zadnje duhal vonj pokošene trave. Ko hodiš dihaj, vonjaj, glej, opazuj in se čudi. Če se ne zavedaš okolice v kateri živiš in delaš, kako se boš zavedal Gospoda Boga v tabernaklju.

Na mnoge načine poizkušaj se osredotočiti. Delaj samo eno stvar na enkrat, nikdar ne delaj po načelu mimogrede. Hodi počasi, dihaj počasi in globoko. Pa boš začel živeti drugače in spoznal boš, da Gospod že skrbi zate in da te že ljubi. Toda ti, zaradi hitrega tempa življenja tega pač nisi opazil.

In ne pozabi: živiš samo enkrat. Z Jezusom pa lahko živiš večno! In ne govori, da se nič od napisanega ne da storiti. Če si veren, če hočeš biti veren, če hočeš živeti in preko življenja pri v večno življenje v nebeškem kraljestvu, boš lahko storil.

Župnijska pisarna
je odprta
petek od 16-17

Mašni nameni se
pobirajo osebno na
prvi petek v času
uradnih ur za en
mesec.

Sveta spoved
Pol ure pred
večerno sveto mašo
oz. po dogovoru.

**Bolniško
maziljenje**
Za obisk se
dogovorite preko
tel.: 031/347-427

**Duhovnik v UKC
Ljubljana:**
tel.: 041/613-378

**Duhovnik v
bolnici Novo
mesto:**
p. Marko Novak
tel.: 041/742-721

Župnijska cerkev
je odprta vsak dan
od 9-ih do 18-ih
(19-ih poleti)

O slavni sveti Rok, pravi vzor ljubezni do Boga in do drugih, z zaupanjem se zatekamo k tvoji močni priprošnji.

Ti, ki naj bi še bolj posnemal Jezusa, si svoje imetje razdelil ubogim, živel kot revež in se popolnoma posvetil služenju potrebnim, tudi tistim, ki jih je prizadel kuga, ter trpel vse vrste nelagodja in krčevite bolečine, ko si bil prizadet zaradi smrtonosne bolezni.

Prosi, da imamo tudi mi milost, da naša srca niso navezana na minljive stvari te zemlje in da z potrpežljivostjo trpimo nadloge in nesreče tega življenja, da bi si zaslužili tisto slavo, ki jo Ti že uživaš v nebesih.

Glas svetega Roka – oznanila župnije Dolenja vas

Odg.: Pečavar Aleš, žpk. Telefon: 031/347-427

E-mail: ales.pecavar@rkc.si